

PRACE NAUKOWE NR 1097

**Akademii Ekonomicznej
im. Oskara Langego
we Wrocławiu**

Statystyka ekonomiczna

**Pod redakcją
Walentego Ostasiewicza**

**Wydawnictwo Akademii Ekonomicznej
im. Oskara Langego we Wrocławiu
Wrocław 2005**

Komitet Redakcyjny

*Andrzej Matysiak (przewodniczący),
Tadeusz Borys, Andrzej Gospodarowicz, Jan Lichtarski, Adam Nowicki,
Zdzisław Pisz, Teresa Znamierowska*

Recenzenci

Michał Kolupa, Jadwiga Suchecka

Redaktor Wydawnictwa

Andrzej Szubert

Redaktor techniczny

Barbara Łopusiewicz

Korektor

Barbara Cibis

Projekt okładki

Beata Dębska

**Kopiowanie i powielanie w jakiegokolwiek formie
wymaga pisemnej zgody Wydawcy**

**© Copyright by Akademia Ekonomiczna we Wrocławiu
Wrocław 2005**

PL ISSN 0324-8445

Druk i oprawa: Zakład Graficzny AE we Wrocławiu. Zam. 674/2005

Spis treści

Przedmowa	7
Prof. dr hab. inż. Urszula Siedlecka (1941–2004).....	9
Walenty Ostasiewicz: Kwantyfikacja zjawisk społeczno-gospodarczych ...	17
Stanisława Ostasiewicz: Istota równowagi na rynkach ubezpieczeniowych	37
Stanisław Heilpern: Nietypowe realizacje jednowymiarowych zmiennych losowych	45
Stanisław Heilpern: Obserwacje nietypowe – przypadek wielowymiarowy	68
Witold Miszczak: Rozkłady zwinięte względem ustalonego punktu	88
Witold Miszczak: Sploty rozkładów jednostajnych.	95
Zofia Rusnak, Marek Kośny: Empiryczne skale ekwiwalentności w pomiarze dobrobytu ekonomicznego rodzin w Polsce	109
Jerzy Wawrzynek: Indeksy agregatowe – błędy oceny	133
Beata Zmyślona: Zastosowanie bayesowskiej metody iteracyjnego dopasowania proporcjonalnego do uzupełniania brakujących danych....	147

Summaries

Walenty Ostasiewicz: Quantification of Socio-economic Phenomena	36
Stanisława Ostasiewicz: The Essence of Equilibrium on Insurance Markets	44
Stanisław Heilpern: Untypical Realizations of the One-dimensional Random Variables	67
Stanisław Heilpern: Outliers – Multidimensional Case.....	87
Witold Miszczak: Distributions Rolled up Towards the Fixed Point.....	94
Witold Miszczak: Convolution of Uniform Distributions... ..	108
Zofia Rusnak, Marek Kośny: Empirical Equivalence Scale in the Measurement of Economic Welfare of Households in Poland.....	131
Jerzy Wawrzynek: Aggregate Indexes – Estimate Errors.	146
Beata Zmyślona: The Application of Bayesian Iterative Proportional Fitting Algorithm to Imputation Missing Data.....	158

Przedmowa

Rok akademicki 2004/2005 rozpoczęliśmy w Katedrze, w odróżnieniu od poprzednich lat, w wielkim smutku.

Profesor Urszula Siedlecka nie tylko że nie była obecna podczas tradycyjnej katedralnej inauguracji roku, ale musieliśmy się pogodzić z tym, że już wszystkie nasze spotkania będą się odbywały bez Jej udziału. Tym skromnym zbiorem artykułów postanowiliśmy uczcić pamięć naszej drogiej i kochanej Koleżanki.

Dziękuję Recenzentom prof. M. Kolupie i prof. J. Suheckiej za to, że bardzo pomogli nam przygotować ten zeszyt, opracowując w krótkim terminie szczegółowe recenzje i nie tylko sugerując istotne zmiany, ale wręcz usuwając błędy i dokonując niezbędnych korekt.

Ten ich trud traktujemy jako rodzaj hołdu pamięci okazanego Profesor Urszuli Siedleckiej, która dla nich również była osobą bliską.

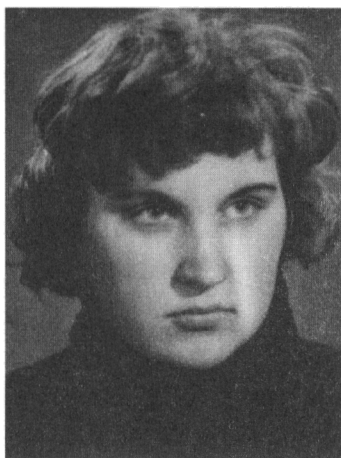
Za okazaną pomoc, zrozumienie i życzliwość dziękuję również pracownikom naszego Wydawnictwa.

Walenty Ostasiewicz

Prof. dr hab. inż. Urszula Siedlecka (1941–2004)

Urszula Siedlecka urodziła się 4 października 1941 roku w Szopienicach. W 1945 roku jej rodzice, Maria i Alojzy, przeprowadzili się do Wrocławia. Zamieszkali w starej kamienicy przy ul. Wapiennej 27. Po ukończeniu szkoły podstawowej rozpoczęła w roku 1956 naukę w Liceum Ogólnokształcącym nr IX przy ul. Piotra Skargi. Po uzyskaniu w 1960 roku matury podjęła studia na Wydziale Inżynieryjno-Ekonomicznym w Wyższej Szkole Ekonomicznej we Wrocławiu.

Pracę magisterską pt. „Próba usprawnienia fermentacji kwasu mlekowego”, przygotowaną pod kierunkiem prof. J. Ziobrowskiego, obroniła

29 sierpnia 1965 roku, uzyskując stopień magistra inżyniera ekonomii.

Od 1 października 1965 roku była zatrudniona przez ówczesnego rektora WSE prof. Józefa Fiemę na stanowisku inżyniera stażysty. Po dwóch latach pracy 1 października 1967 roku rektor Józef Popkiewicz zatrudnił mgr Urszulę Siedlecką na stanowisku asystenta w ówczesnej Katedrze Statystyki i Metod Rachunku Ekonomicznego, kierowanej przez prof. Zdzisława Hellwiga.

W dniu 4 sierpnia 1972 roku poślubiła Juliusza Siedleckiego, pracownika Katedry Badań Operacyjnych.

W 1976 roku obroniła pracę doktorską

Metoda taksonomii stochastycznej w planowaniu eksperymentu pasywnego, której promotorem był prof. Zdzisław Hellwig.

W 1994 roku na podstawie monografii *Prognozy ostrzegawcze*, wydanej nakładem Wydawnictwa AE we Wrocławiu, uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk ekonomicznych, a w roku 1995 – stanowisko profesora nadzwyczajnego AE we Wrocławiu.

Tytuł profesora nauk ekonomicznych uzyskała w 1997 roku na podstawie dotychczasowego dorobku naukowego i monografii *Prognozy ostrzegawcze w gospodarce*, opublikowanej nakładem PWE w Warszawie.

Profesor Urszula Siedlecka była sumiennym i niezwykle aktywnym pracownikiem naukowym. Opublikowała

ponad 70 prac naukowych, była promotorem kilkudziesięciu prac magisterskich, brała udział w wielu konferencjach zarówno krajowych, jak i międzynarodowych. Wygłaszane referaty naukowe zawsze wzbudzały duże zainteresowanie słuchaczy.

Pasjonowała ją wszelkie formy życia społecznego; aktywnie zajmowała się sportem, działała w różnych organizacjach młodzieżowych. Od 1996 roku pełniła przez dwie kadencje funkcję prodziekana do spraw studenckich.

W pracy tej wykazywała niezwykle talent organizatorsko-dyplomatyczny, potrafiła bowiem z taktem rozwiązywać nawet bardzo trudne i nieraz drażliwe problemy personalne. Pomagała jej w tym jej wrodzona życzliwość do ludzi, łagodny i przyjazny wyraz twarzy, prawie zawsze miło uśmiechniętej. Nie oznacza to, że zawsze była bezkrytycznie dobrą mamą. Jeśli trzeba było, to z całą surowością, ale bez złośliwości czy upokorzenia zwracała każdemu uwagę na niewłaściwe zachowanie. Była wyjątkowo wrażliwa na braki w wychowaniu młodzieży. Wulgaryzmy językowe zwalczała z całą bezwzględnością, gdziekolwiek się z nimi spotykała. Uśmiech na jej pogodnej twarzy łagodził ostre pouczanie, żeby nie być wulgarnym i ordynarnym, żeby się uklonić, żeby unieść się nieco podczas powitania, gdy się siedzi, i żeby życzliwością odpowiadać na życzliwość.

Cieszyła się dużą sympatią studentów, lubili ją wszyscy – i ci, których chwaliła i którym stawiała dobre oceny, i ci, których karciała za lenistwo i niechlujstwo. Była

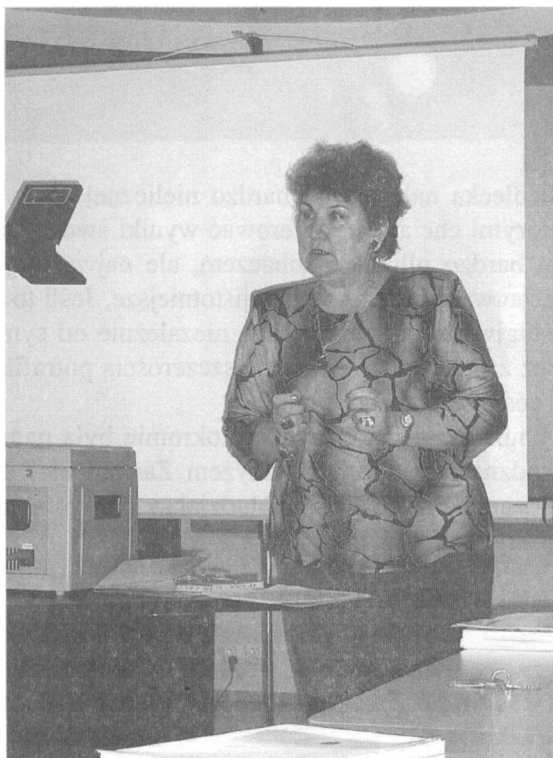

bardzo bezpośrednia. Nigdy nie stwarzała niepotrzebnego dystansu. Do studentów i młodszych kolegów zwracała się jak kochająca matka, po imieniu, używając formy w liczbie pojedynczej. Nie skąpiła czasu ani studentom, ani młodszym kolegom; często do późnych godzin udzielała konsultacji, pomagała redagować prace, doradzała wybór tematów do prac naukowych.

Nie była pamiętliwa, o doznawanych przykrościach dość łatwo i szybko zapomniała. Nie udawała ani złości, ani radości, zawsze była sobą, nie odgrywała żadnych ról, była naturalna. Szczerze i otwarcie wyrażała zachwyty, jeśli ktoś na to zasłużył, ale też bez owijania w piękne słowa mówiła prawdę prosto w oczy. Nie znosiła intryg, również tych, których sama doświadczała.

Pasjonowała ją polityka, lubiła dyskutować na jej temat, krytykowała obłudę polityków. Była bardzo wrażliwa na ludzką niedolę. Wyraźnie i zdecydowanie wyrażała swe poglądy lewicowe, była przy tym jednak bardzo krytyczna wobec sposobów pełnienia władzy przez socjaldemokratów. Oburzała ją hipokryzja nie tylko polityków, ale jeszcze bardziej pracowników naukowo-dydaktycznych pełniących jakiegokolwiek funkcje administracyjne na uczelni. Często szczerze i otwarcie krytykowała tych, którzy wymachując sztandarami „dla dobra Uczelni” czy „dla dobra Wydziału”, realizowali swoje indywidualne plany, dbając raczej o swoje własne dobro aniżeli dobro wspólne. Sama daleka była od osławionego „nie chcę, ale muszę”. Jeśli czegoś chciała, to mówiła wprost: chcę, bo mi się to należy, chcę, bo potrafię, chcę, bo na to zasługuję. Przestrzegała przy tym bardzo skrupulatnie przyjętych reguł gry i utartych zwyczajów akademickich, uświęconych długą tradycją. Często powtarzała, że „po starszeństwie brody gola”.

Jedną z piękniejszych cech Profesor Urszuli Siedleckiej było jej przywiązanie do wartości rodzinnych. Nie ukrywała swojej miłości i przywiązania zarówno do dzieci, jak i do męża. Dobro rodziny stawiała zawsze na pierwszym miejscu, bez żadnej hipokryzji; jeśli tylko mogła, to pomagała we wszystkim swym dzieciom. Z utęsknieniem oczekiwała wnuków, z dumą chwaliła się swą pierwszą wnuczką. Przeżywania radości z drugiego wnuczka, syna swej córki Katarzyny, niestety już nie doczekała. Nie doczekała się też radości z doktoratu swego syna Rafała.

Profesor U. Siedlecka należała do bardzo nielicznej grupy pracowników naukowych, przed którymi chciało się referować wyniki swoich przemyśleń czy badań. Była bowiem bardzo pilnym słuchaczem, ale najważniejsze jest to, że jak mało kto, potrafiła zauważyć to, co było najistotniejsze. Jeśli to coś najważniejszego w referacie zasługiwało na pochwałę, to niezależnie od sympatii czy antypatii do referującego, bez żadnej zawiści i z całą szczerością potrafiła pochwalić, docenić, a także często coś od siebie zasugerować.

Za swą pracę naukowo-dydaktyczną wielokrotnie była nagradzana nagrodami rektorskimi. Była odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Za współudział w przygotowaniu podręczników uzyskała dwie nagrody ministerialne.

Minął już rok, od kiedy Profesor Urszula Siedlecka przestała uczestniczyć w seminariach Katedry, a mimo to wciąż czujemy Jej obecność, bo Profesor Siedlecka była osobą z charakterem o silnej osobowości, i taka pozostanie w naszej pamięci.

Walenty Ostasiewicz